

med en kort Bemærkning. Det er rigtigt, hvad der er sagt, at den højtærede Landbrugsminister var blidere i Tønen i sin sidste Tale end i sin første Tale; men Indholdet af den sidste Tale var, som der ogsaa er gjort opmærksom paa, i det væsentlige som Indholdet af den første. Han opgav ikke noget; han gav nogle Forklaringer og gjorde nogle Bemærkninger, der kunde tage sig ud, som om han dog alligevel var mere skikkelig, end man kunde tro efter hans første Tale, men han fastholdt sine Paastande. Han forstærkede, at man kunde ikke vente, at han paa nogen Maade vilde være med til at gøre Indrømmelser overfor Krav, der var fremsat paa Arbejderklassens Vegne om at faa Arbejde. Og den højtærede Landbrugsminister har nu her sidst sagt, at det kunde slet ikke nytte, at man gav sig til at regulere paa Importen, for det var jo kun et lille Faatal af Arbejdere, en halv Snes Procent af Arbejdere, der kunde komme i Arbejde. Atter en Paastand, en Paastand, der ikke har nogen som helst Sandsynlighed for sig. Det er klart, at naar Arbejdsløsheden breder sig eet Sted, saa fører den yderligere Arbejdsløshed med sig et andet Sted, og hvis man kunde mindske Arbejdsløsheden i eet Fag, vilde man derved samtidig bidrage til at mindske den i et andet Fag. Hvor meget man kunde gøre ved Importregulering, er ikke let at sige; ingen kan nævne det rigtige Tal. Men det er ganske vist, at adskilligt vil kunne udrettes, og lige saa givet er det, at det Standpunkt, den højtærede Landbrugsminister staar paa, er dette, at der intet skal udrettes. Den højtærede Landbrugsminister afviser alt. Han har kun det ene at sige til Arbejderne, og det har han gentaget i Dag: Sæt Lønnen ned! Forlæng Arbejdstiden! Han giver ikke Grunde for sit Krav til Arbejderne; han kan heller ikke bevise noget om, at dette kan hjælpe. Jeg har i min Tale forleden udtrykkelig gjort opmærksom paa, hvorledes lav Arbejdsløn og lang Arbejdstid har virket andetsteds. Det fejler den højtærede Landbrugsminister til Side med en fuldkommen intetsigende Bemærkning om, at der for hundrede Aar siden var 60 000 Betlere her i Landet. Hvad denne Bemærkning i øvrigt skulde tjene til, er mig ufatteligt. At der var Betlere her i Landet i forfjorrede Aarhundrede og i forrige Aarhundredes Begyndelse, det ved vi jo alle, lige saa vel som at deres Tal var stort. Og at der kun blev gjort lidet for at hjælpe de daværende arbejdsløse paa Fode, det ved vi ogsaa. Men vi ved ogsaa med Sikkerhed, at i det Land, hvor man

havde en stor Industri, den laveste Arbejdsløn og den længste Arbejdstid, der havde man svære økonomiske Kriser og megen Arbejdsløshed. Den højtærede Landbrugsminister vil saaledes ikke med sin Henvendelse til Arbejderne om at forlænge Arbejdstiden og sætte Lønnen ned kunne give Arbejderklassen noget som helst Haab om derved at faa Arbejde overalt.

Den højtærede Landbrugsminister sluttede sine Bemærkninger med en Paastand overfor mig om, at den Omstændighed, at der havde været lang Arbejdstid og lav Arbejdsløn, paa ingen Maade kunde berettige mig til at fremsætte, hvad jeg har sagt, og han gentog sin Paastand om, at den store Arbejdsløshed i Danmark var en direkte Følge af Socialdemokratiets Politik. Men det blev ved Paastanden.

Sluttelig skal jeg sige til den højtærede Landbrugsminister, der gjorde en Bemærkning om, at han ikke paa nogen Maade havde spekuleret med sin Kornlov, at for mig staar hans Kornlov af 1920 som et Udtryk for en politisk Spekulation i et meget slet økonomisk Foretagende. Det kostede den danske Stat omtrent 67 Mill. Kr., som der ingen Dækning var for, og som den højtærede Finansminister siden har haft sin Hyre med at skaffe til Veje. Det var Resultatet af den Spekulation, den højtærede Landbrugsminister foretog i 1920 med sin Kornlov. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel havde saa fuldstændig Ret i, at det var en Spekulation. Det var en politisk Spekulation, men den gav sig et meget uheldigt økonomisk Udslag.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Jeg har med megen Interesse paahørt den Diskussion, der er blevet ført mellem den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen om et Ulykkestilfælde i Silkeborg, der medførte Døden, hvilken Sag den højtærede Minister som sidste Instans havde afgjort derhen, at der intet skulde udbetales. Den højtærede Minister har jo dog før været med til at afgøre saadanne Spørgsmaal i en noget anden Retning, har afgjort Spørgsmaal, som maaske kunde være tvivlsomme, og afgjort dem derhen, at naar der er Sandsynlighed for, at det paagældende Ulykkestilfælde var indtraffet under Arbejdet, saa skulde det ogsaa høre ind under Loven og dermed